

faji arányokat, megsértve ezzel a bevándorlási törvények rendelkezéseit.¹⁷³

A második világháború kitörése után Nagy-Britannia és Pearl Harbor után az Egyesült Államok is a háború szükségleteinek rendelt alá minden, a menekültekkel és mentéssel kapcsolatos megfontolást. Következésképpen elzárkóztak a szabad világban és a náci uralom alatt élő zsidó vezetőknek, valamint a földalatti és az ellenállási mozgalmaknak a mentésre irányuló kérései előtt, arra hivatkozva, hogy minden erőt a Harmadik Birodalom mihamarabbi megdöntésére kell összpontosítani, mert az a leghatásosabb módszer a sanyargatottak megsegítésére.

A nyugati világ vezetői teljes mértékben és pontosan tájékozottak voltak a náci megszálló erők lengyelországi és nyugat-európai zsidóellenes politikájáról és tudtak a Szovjetunióban az Einsatzgruppék által 1941 júniusától elkövetett tömeggyilkosságokról is. 1942 nyarán hiteles beszámolókat kaptak Hitlernek az európai zsidóság megsemmisítésére vonatkozó eltökéltségéről és a különféle koncentrációs táborokban használatos módszerekről. Számos ilyen jelentésnek semleges ország volt a forrása, különösen Svájc, amelynek képviselői bejáratosak voltak azoknak a tengelyhatalomnak és leigázott országoknak a politikai, valamint zsidó és földalatti vezetőihez, amelyekbe kinevezték őket. A jelentéseket Leland Harrison és John Clifford Norton, a berni amerikai és brit követ juttatta Washingtonba és Londonba.¹⁷⁴ Ezeket a jelentéseket a földalatti mozgalmak Londonba vagy Washingtonba elvergődött titkos megbízottai alkalmanként személyesen is megerősítették (lásd a 23. fejezetet).

Annak ellenére, hogy tudták, a nácik az európai zsidóság teljes fizikai megsemmisítésére törekedtek, a szövetségesek egyre jobban ragaszkodtak saját megoldásukhoz, és módszeresen elutasítottak minden, a mentési akciókba őket is bevonni igyekvő próbálkozást, mert úgy érezték, hogy minden erőfeszítésüket a tengely elleni háborúra kell összpontosítaniuk. A zsidó és nem zsidó közéleti és egyházi személyiségek (Nagy-Britanniában különösen a canterburyi érsek volt tevékeny) állandó nyomására válaszul és a végleges megoldásra vonatkozó kétségbevonhatatlan bizonyítékokat is tekintetbe véve, beleegyeztek abba, hogy 1942. december 17-én közös közleményben ítélik el a nácik zsidóellenes hadjáratát. Több mint hat hónapi diplomáciai huzavona után tudtak csak megállapodni a náci atrocitásokat elítélő dokumentum végleges szövegében:

A német hatóságok... most véghezviszik Hitler gyakorta ismételt iránymutatásait az európai zsidóság kiirtására. A fent említett kormányok és a Francia Nemzeti Bizottság a legélesebben elítélik ezt a hidegvérrel folytatott emberirtást. Újra megerősítik arról szóló ünnepélyes elhatározásukat, hogy az e bü-